

Енес Халиловић

ПРЕТРАГЕ

РАДНА ТЕМПЕРАТУРА

На крају сваке прозне књиге
(зашто ли)
заљубим се опет у поезију.

Извлачим једну строфу из себе, из давнине,
залеђену и коцкасту.

Питам је зашто је стегнута,
а она вели да вреле су моје руке,
придржим ли је – готова је.

А када промени стање
(баш као вода)
узеће ново име.

БУСТРОФЕДОН II

Испео се петао на кућу,
стао пред ветроказ
који шкрипи
и пита петла лименов:

Зашто ти јечиш?
Зашто никад не њеваш?

А овај вели:
*Зашто што морам да се окрећем
шамо где ветар дува.*

ШТА САМ ЧУО И ШТА НИСАМ ЧУО

Чуо сам

изгнан, испијен,
након 77 година човек дође на земљу
и помисли о земљи моја
а мудра му земља проговара
о чија сам била и чија ћу бити.

Чуо сам

много ће се рађати и умирати
и многи ће једно име носити
и намножиће се
да ће хиљаде лежати у једном гробу
и у једном гробу 77 људи истога имена.

Чуо сам

намножиће се злооки и сторепи,
и они што палацају
и они прогннутих језика
и крезуби намножиће се и незахвални.

И чуо сам

дубок је пакао
са врха да бациш камен
до дна да пада
треба му 77 година
а напуниће се.
Сигурно ће се напунити.

А намножило се песника, и спадала и академика,
јефтених лирика, блутових класика
и тумачених вазелина

и скрибомана и лажних тулипана.
Ту су и песници доушници,
и укоричене будале.

Видео сам тога и још ће тога бити.

И силна ће се ваш песничка размилети.
И десиће се хиљаде хиљада у гробу једном
и у гробу 77 песника лежи,
лежи у једном гробу и чека проживљење.

Каже ли неко
из тог и тог гроба нека изађе песник

хитро устаје 76 претходно награђених,
одликованих, важних, дворских песника,
партијских миљеника.
76 таквих хитро устаје,

а један песник истински
доле, на дну гроба,
нећка се,

опет и опет он сумња.

ШПЕНАДЛЕ

Умро је један од нас
те качим умрлице на дрвене табле у овом граду
трговачком.

На свакој табли чекају шпенадле
забодене за многе претходно умрле.

Колико ли је смрти потребно
да се иступе коначно те шпенадле,

и да ли знају да им нећу дозволити
да придрже вест о мојој смрти,
да одлазак мој тихи скријем
од народа који чита само умрлице
и који нуди само шпенадле.

ПРЕТРАГЕ

Никада нисам поштовао иглу у пласту сена

ни кап у мору.

Само трун у оку!

Да га не видиш
скрио се
усред вида.

ГЛЕДАЊЕ

Колико пута гледасмо се смрт и ја,
Лицем у лице.

Али није у том ствар.

Треба она мени леђа да види,
А ја наличје њено.

ЧВОР

Није се од себе заплео

него је свако вукао куд му воља
(годинама и годинама).

Нико да заспи,
нико да пусти,

а чвор је свима грла препилио,
спутао ноге.

Дођоше руке света
да размрсе тај чвор,

ал се уплетоше
и сад личе на њега.

РУКЕ

22. децембар 2010.

Наводно, у болници све је бело и чисто.
Беле постеље, беле рукавице, беле плочице,
бели мантили на особљу, бели ходници.

Гледам бео децембарски пејзаж.
Отворих прозор. Нокторезом сређивао сам нокте
на симсу, а за трен ока долете пар гладних голубова.

Хтели су зимску неку трошицу хлеба.

Кренуше нокте да кљују,

али
од мене
ни црно испод нокта.

У ВАЗДУХУ

Спустио се анђео с неба, спустио се
међу људе, узео облик човека и казао им
да зна њима скривене ствари.

Питали га људи: *ко је најгори на земљи?*
а рече им анђео да неког дана
оду у неки град,
на неки мост.

*Који први наиђе ујутру преко тог моста,
тај је најгори.*

И били људи, и видели човека који први преко моста прође.

После неког времена исти се анђео спустио с неба
и опет узео облик човека. И познали га исти они људи
па га питали: *ко је најбољи на земљи?*

И рече им анђео да тога и тога дана
оду у исти град, на исти мост.

*Који први наиђе ујутру преко тог моста,
тај је најбољи.*

И били људи, и видели истог човека –
први ујутру прелази преко моста.

Опет се анђео спустио с неба
и срели га исти они људи и питали га:
*шта је онај човек учинио
да од најгорег постане најбољи?*

*Пролазио је друмом, крај старе куће,
провирио кроз рупу на зиду
и угледао двоје. Блуд чине.
Подигао је камен са земље и затиснуо рупу,
да се не види брука.*

Давно сам чуо ову причу, а сада ми паде на ум:

Провирио сам, кроз рупу, у кућу крај пута
и видим двоје. Блуд чине.

Подигнем камен са земље да затиснем рупу
ал и под каменом двоје,
блуд чине.

ТИШИНА

Дође време
кад мали народи толико рашире прса
да им се укажу ребра,

кад мали народи
толико желе старост
да наслуте гробља
и сваки који љуби ближњег,
сматраће се,
издао је ближњег.

Дође време
кад граматичар стопи
прво лице једнине
у прво лице множине,

кад археолог дође на ископине
па гради прошлост,
зида ли зида,

кад јунак народне песме
провали у школе,
забринут, рида ли рида.

На часу математике
ђак изгуби страх од шестара,
јер је већ спозна иглу

и сваки круг који нацрта
зачаран је
као епицентар који концентрично дише.

Дође време
врачаре гледају звезде и кажу:
ириlike су, биће победa, биће хлеба.

А астролози не виде Уран од уранијума,
у башти зрију плодови киселих киша.
И што је мање ногу,
расте цена пластичних ногу.

Дође време,
програмски певци и плаћени стихоклепци
буде народ ноћу и дању

а песници, будни песници,
ћуте дању и ноћу.

И тада им се мора веровати.

